

Дијалошка трибина “Значај традиције и предачког учења у животу савремене породице” (видео)

На дијалошкој трибини о значају традиције и предачког учења синоћ, 11. октобра, у Светогеоргијевском дому под Горицом, говорили су уважени гости протојереја-ставрофора Гојка Перовића: Фуад Чекић, професор Медресе у Тузима, др Предраг Живковић, професор социологије на Филозофском факултету у Никшићу, мр Бошко Илић, психолог, и Оливера Балабан, новинарка Радија „Светигора“.

Господин Фуад Чекић изнио је своје виђење духовне димензије породице која се одржава кроз традицију и која се преноси с кољена на кољено. У исламу, та традиција почиње причом о Адему, а завршава се са Мухамедом. Она говори о томе да је поријекло човјечанства јединствено, од једног човјека и једне жене, и да су свој живот започели не на земљи, већ на небу. Прича почиње у џенету (рају) и одатле се спушта на земљу, што значи да брак и породица морају имати духовну димензију.

„Ако нема те духовне димензије, јако је тешко одржати породицу и брак у ономе смислу у којем ми као вјерници вјерујемо да треба опстати“, нагласио

је господин Чекић.

Такође, испричао је једну причу из Курана која показује да је једна од мисија и примарних задатака шејтана (персонификација зла) да наруши брак.

На тему истополних заједница је казао да је то нешто са чиме ћемо се сусретати до краја свијета, о чему говоре и свети текстови. По њему, вјерске заједнице не треба да се либе да отворено разговарају на ову тему, и да разговор не треба да се своди само на то да ли је нешто дозвољено или забрањено и ако је забрањено каква је казна.

Професор Живковић покушао је да пронађе неке граничне сусрете између теологије и науке. Казао је да ми често преузимамо наслеђе Англосаксонаца које нам није блиско.

Поменуо је и питање сакралне историје и сакралне географије, које се данас користе као посебни методолошки и епистемолошки налази у проучавању геополитике.

„Породица и црквени брак појављују се као оваплоћење или као један вид оног заборављеног андрогинитета који је некад постојао“, истакао је професор. Закључио је да се породица у црквеном браку појављује као облик једног божанског домостроја

Господин Илић казао је да већ од момента када је дијете способно да прима информације и сазнања, оно разумије традицију породице и то какав треба буде његов однос сутра са партнером, учећи се од својих родитеља. Објаснио је да је успјешност брака највећим дијелом зависна од емоционалне стабилности, а она је опет зависна од онога што је дијете видјело од својих родитеља. Породица је преносник и ствара нешто што се у личности назива идентитет.

Такође, навео је да недостатак традиције у породици не мора да значи да ће нешто девијантно да се деси. Има много квалитетних породица које немају никаквих додирних тачака са неким традиционалним аспектима. Ипак, традиционалне породице имају предност у томе да цијенећи своју традицију и историју, у неким тежим животним ситуацијама имају неки ослонац, неко сидро, гдје можемо некад да исцрпимо неку мудрост и неку снагу.

Оливера Балабан казала је да је у садашњем времену у кризи и улога оца и улога мајке. Објаснила је да се данашњи човјек који традицију посматра као нешто што је ретроградно бави својим положајем у друштву, док се

традиција бави улогом појединца у друштву.

„Управо у нашој хришћанској традицији улога свакога од нас у породици, било оца, мајке или дјеце, је итекако важна да се правилно схвати и да се у нашем породичном животу потрудимо што боље да ту своју улогу живимо“, истакла је госпођа Балабан. Осврнула се на књигу „Мајке хришћанке“ коју је приредила, у којој се налази много дивних примјера од којих се може учити.

Као проблем данашњице види то што се пред жену постављају веома високи захтјеви, па она треба да буде успјешна у свом послу, лијепа, вриједна, посвећена породици... Због тога се млада жена налази у расцјепу чему се окренути, шта је њено мјесто, која је њена улога и како да се понаша у свему томе. До тога долази због тога што ми нијесмо укоријењени у некој традицији.

mitropolija.com